

HELSEPERSONELL OG SOSIALARBEIDERE: Til kamp for bedre kår i Rød Arbeiderfront 1. mai!

æ
s
c
u
l
a
p
E X T R A

Helsearbeidere SLUTT OPP!

Situasjonen i helsesektoren er idag mere enn noen gang preget av krise og kaos. Siste års statsbudsjett var et kraftig slag mot alle deler av helsesektoren, med kraftige nedskjæringer på budsjettene. Dette resulterte i bl.a. at en rekke stillingsforslag ikke ble innvilget, samtidig med at mulighetene til å bygge ut sosiale tilbud til de ansatte (barnehager og boliger) ble enda mindre.

I dag er det vi helsearbeidere som må bære byrdene når Staten skjærer brutalt ned på alle bevilgninger til vår sektor. Personellmangel fører til at vi må arbeide mye overtid, vi får kortere ferier og samtidig med dette forsøker staten å presse enda mere arbeid på oss gjennom beidhard rasjonalisering. Det Staten nekter å gi ut i form av tilstrekkelige bevilgninger, forsøkes tatt inn igjen med utbytting av personalet! Dette gjelder alle grupper: Avdelingshjelpere, sykepleiere, hjelpepleiere, portører, kjøkkenpersonale, laboratoriepersonell, grupper under utdanning og leger.

Statens økonomiske politikk slik den viste seg på satsbudsjettet 72 er en følge av forsøkene på å tilpasse norsk økonomi EEC-modellen. De ikke-produktive sektorene skal ha minst mulig samtidig som stadig nye støtteordninger for industrien utformes. Derfor er vår kamp for bedre forhold også en innbitt kamp mot EEC!

I lang tid har helsepersonell vært utbytta under påskudd av å skulle tjene «pasientenes interesser». Denne kallsideologien tjener idag bare en hensikt: Å

få oss til å jobbe gratis for Staten. Pasientene er best tjent med at vi kjemper for bedre kår slik at vi har overskudd og kapasitet til overs for dem.

Vi kan gjøre noe med alt dette! Vi kan danne en kraftig enhetsfront som ikke lar seg diktere av Staten, men sjøl utformer kravene våre. Eksempler på aksjonsenhet som fører fram er sykepleierelevnes kamp mot pliktåret, Ostososionomenes kamp for høyere bevilgninger og Haukelandsykepleiernes kamp for bedre skiftordninger og kompensasjon for økt arbeidspress!

1. mai er den dagen da vi over hele landet reiser kampen mot undertrykking og forverring for våre egne krav!

Se paroler på baksiden!

Rapport fra Bergen

Det siste året har en rekke kampsaker vært oppe på helse- og sosialsektoren. Pliktåret for sykepleierne, kravet om lengre ferie, kampen mot det sosialfientlige stasbudsjettet, og den viktigste oppgaven: KAMPEN MOT EEC! På 1. mai i år har vi en mulighet til å samle alle disse sakene til en kraftig manifestasjon av vår styrke og av vår vilje til å kjempe. Rød Arbeiderfront er den organisasjonen som gir oss muligheter til dette.

For å forberede 1. mai 1972 er det her i Bergen startet lokale komitøer på Vestlandshei-

Hvorfor Rød Arbeiderfront?

1. mai har siden 1898 vært arbeidernes internasjonale kampdag. Den har blitt møtt med vold og terror. De siste årtier har dagen her i Norge blitt brukt av sosialdemokratene som ledd i et forsøk på å dekke over deres klassesamarbeid.

Siden 1968 har Rød Arbeiderfront, RAF, samlet folk som ikke ville la DNA/LO-ledelsen få monopol på dagen. Rød Arbeiderfront har arrangert demonstrasjoner for folkets krav, den internasjonale solidaritet og for 1. mai som kampdag. I fjor var det RAF-tog på nesten 30 steder, i år vil det bli på over 70 steder.

Hva er RAF?

Det er en front som bygger på 5 hovedparoler. De 5 parolene er kamp mot monopolkapitalismen, imperialismen og klassesamarbeid. Initiativet er tatt av marxist-leninister, men fronten har i dag vokst langt utover deres rekker som tegn på at folk slutter opp om de politiske linjene som fronten gir uttrykk for. Alle som er enige i en eller flere av hovedparolene eller som har lokale paroler som ikke bryter med hovedparolene, kan gå med i toget. Selvsagt kan ingen gå med paroler som bryter med det felles grunnlaget.

Når man deltar går man under de parolene som er vedtatt på hver enkelt arbeidsplass eller av hver enkelt organisasjon. Ingen

vil bli tatt til inntekt for andres krav, eller politiske meninger. Marxist-leninistene har aldri hevdet at nesten 5000 mennesker i Oslo i fjor støttet deres «Ja til proletariatets diktatur». Heller ikke de borgerlige avisene skrek opp om noe slikt.

Det spørsmålet du må stille deg hvis du tviler er: «Tjener dette toget folkets kamp? Styrker det mine krav? Styrker det kampen mot EEC?»

Kort kan vi summere opp fellesparolene:

Kamp mot EEC — nei til salg av Norge

Dette er den viktigste parolen i år fordi EEC er den største trusselen mot folket nå.

Kamp mot dyrtid og forverring

Denne går mot prisstigningen, det siste lønnsoppgjøret og forverret forhold for arbeidere, bønder, utdanningssøkende og andre grupper.

Så tre mer allmenne paroler:

Kamp mot monopolkapitalen

Fordi det er de som er drivkraften bak EEC-politikken og fordi det er den vi møter når vi reiser våre lokale krav.

Kamp mot imperialismen

Uansett hvor vi finner den, enten det gjelder USA i Indokina eller Sovjet i Øst-Europa. 1. mai er en internasjonal solidaritetsdag.

Kamp mot klassesamarbeid

Mot politikk som føres i «arbeiderbevegelsens» navn. Vi ser det tydelig i foreningen mellom DNA-ledelsen, regjeringen og næringslivet når det gjelder EEC. Ved å slutte opp om Rød Arbeiderfront 1. mai kan vi markere en bred motstand mot Statens dyrtidspolitikk og mot forsøket på å få oss inn i EEC.

La 1. mai bli husket som et stort framskritt i folkets kamp mot monopolkapitalen.

SOSIALARBEIDERE:

Vi må sloss for egne krav!

De siste årene har sosialarbeiderne stadig vært i kamp for å få bedret sine egne forhold og for å demonstrere mot myndighetenes manglende evne og interesse for å løse problemene for store grupper folk som er i nød.

I 1970 og 1971 deltok store grupper sosialarbeidere i Rød Arbeiderfront 1. mai under paroler med krav om reformer innen sosialpolitikken og krav om bedre arbeidsforhold.

Det siste året har vi sett at kamperedskaperen blant sosialarbeidere er hevet opp på et høyere trinn. Flere konkrete enhetsaksjoner har vist at sosialarbeiderne kan kjempe gjennom krava sine dersom de står samlet! (F. eks. Oslo-sosionomenes kamp for høyere bevilgninger til sosialkontorene i Oslo, politisk streik mot EEC o.s.v.).

Økt forståelse

Mange ansatte i sosialsektoren har vist økt forståelse for hvordan det kapitalistiske samfunnet skaper problemer for folket som lever i det. Den norske velferdsideologien blir mer og mer tynnslitt og gjennomslitt, vi ser klart hvordan monopolkapitalens behov for lett flyttbar arbeidskraft er viktigere enn folkets behov for skikkelige sosiale forhold. Mange eksempler på dette finner vi i EEC-landene der de store monopolbedriftene arbeider nært sammen med vervingskontorer i land med stor arbeidsledighet. Arbeidsfolk tvangsflyttes hensynsløst — enkelte steder i Tyskland tilbyr man dem i dag de samme boligene som ble brukt til tvangsarbeidsleire under der tredje riket! Her i Norge ser vi allerede en stor import av fremmedarbeid-

dere på tross av at vi har en stigende arbeidsløshet.

Vår egen kamp!

Vi sosialarbeidere tilhører statens maktapparat, og brukes mot folkets interesser i stor grad. Arbeidet på sosialkontorene får mer og mer til felles med arbeidet i et ekspedisjons eller flyttebyrå. På grunn av rasjonalisering og økende arbeidspress blir det mindre og mindre tid til hver enkelt klient.

Vi sosialarbeidere rammes av Statens politikk på samme måte som resten av folket: Økende arbeidspress med systematisk rasjonalisering. Vi blir sjøl utbytta — vi må sjøl pendle og betale dyrere for å bo og spise.

VI REISER DERFOR KAMP MOT FORVERRING PÅ VÅR EGEN ARBEIDSPASS!

KAMP FOR DEMOKRATI PÅ ARBEIDSPLASSEN!

KAMP MOT RASJONALISERING I SOSIALSEKTOREN!

KAMP FOR BEDRE LIVSMILJØER! ET KAPITALISTISK NORGE KAN ALDRI GI FOLKET GODE LEVEVILKÅR!

Er ikke dette nok så se på hvorledes helsevesenet fungerer i dag? Overalt skrikes det om økte bevilgninger, mens man strever videre med provisorier. Kampen mot sentraliseringen av helsevesenet i distriktene er kamp mot Stortingsmelding 85.

RAF er ikke spørsmål om ja eller nei til marxismen-leninismen, det er spørsmålet om hvorledes du vil få fram dine krav. RAF er opprinnelig dannet av m-l'ere, men det er ikke deres tog. RAF er en front hvor du som medisinerstudent slutter deg til under de parolene som er vedtatt på ditt sted. Selv Aftenposten tør ikke hevde at alle i toget hyller Stalin som en stor revolusjonær. Det de som går har felles er de fem hovedparolene.

Grunnlaget for RAF er kamp mot monopolkapitalen og imperialismen. Alle parolene som er nevnt er uttrykk for den økte motsetning mellom folket og kapitalinteressene. Tydelig ser vi det i kampen mot EEC, og derfor er «Kamp mot EEC» kanskje den viktigste parolen i dag.

Ved å gå i toget støtter du også andre i deres krav, og selv vet du at du ikke er alene. Derfor skal vi bli mange. Vår solidaritet gjelder ikke bare de vi går sammen med. Under paroler som «USA ut av Indokina» viser vi vår solidaritet med alle som kjemper mot undertrykkelse. Denne dagen kan vi medisinerstudenter vise at vi forstår betydningen av dette.

Å delta 1. mai er uttrykk for at du er villig til å gjøre noe for å endre de forholdene du lever under. Som medisinerstudenter må vi reise kamp for våre krav. La oss bruke 1. mai til å gjennomleve kampviljen og solidariteten.

Paroler

for HELSE-ARBEIDERE

EEC truer helsearbeidernes arbeidsplasser. Kamp mot EEC!

Dette er en av våre viktigste paroler i dagens situasjon. Dersom vi ikke vinner denne kampen må vi regne med enda svakere økonomi for helsesektoren og større produksjon av helseproblemer.

STORTINGSMELDING 85:

Helsesenterplanene betyr sentralisering for folket, økt arbeidspress for oss!

Meldinga om helsetjenesten utenfor sykehus legger opp til en sentralisering av helsetjenesten til vekstsentra. Det finnes idag ikke personell til bemanning av disse sentra dersom de ikke skal hentes fra distriktene. Meldinga er ikke noe annet enn struktur-rasjonalisering av helsetjenesten utenfor sykehus!

VI LØSER KRISA I HELSEVESENET MED:

Kamp mot utbytting av kvinner som billig arbeidskraft i helsesektoren!

Kvinner brukes idag hensynsløst til slitsomt og dårlig betalt skiftarbeid, under dekke av en råtten «kallsideologi».

Kamp for høyere lønn for arbeidet vårt!

En pleier ansatt i Staten tjener netto ca. 1500,-/mnd, en avdelingshjelp ca. 1200,-. Bare lønnskamp med streik kan gi oss skikkelig lønn!

Støtt sykepleierforbundets lønnskrav — om nødvendig med streik!

NSF krever i tillegg til indekstillegg og vanlig lønnstillegg at sykepleierne skal opp to lønnsklasser. Dette er etter vår mening et bra krav, men NSF har tidligere vist at de ikke følger opp lønnskampen. Derfor må sykepleierne inn i forbundet og tvinge gjennom en eventuell streik slik at ikke lønnsnemnd tvinger sykepleierne i kne.

Flere boliger! Ikke kott men familieboliger!

Ingen kan vente at folk vil jobbe på sjukehus som knapt nok kan tilby et bøttekott å bo i!

Kamp for daghjemsplasser med kvalifisert bemanning!

Hoveddelen av de ansatte i helsesektoren er kvinner. Uten skikkelig dekning med daghjem kan ikke kvinnene begynne i arbeid igjen. Uten kvalifiserte førskolelærere på daginstitusjonene vil vi ikke begynne i arbeid igjen!

Kamp mot rasjonalisering i helsevesenet! Bare høyre bevilgninger kan løse krisa!

Nei til elever som billig arbeidskraft!

Slutt utbyttingen av sykepleierelever, fysioterapeutelever, hjelpepleierelever og fysiokjemikerelever.

Økt utdanningskapasitet for helsearbeidere:

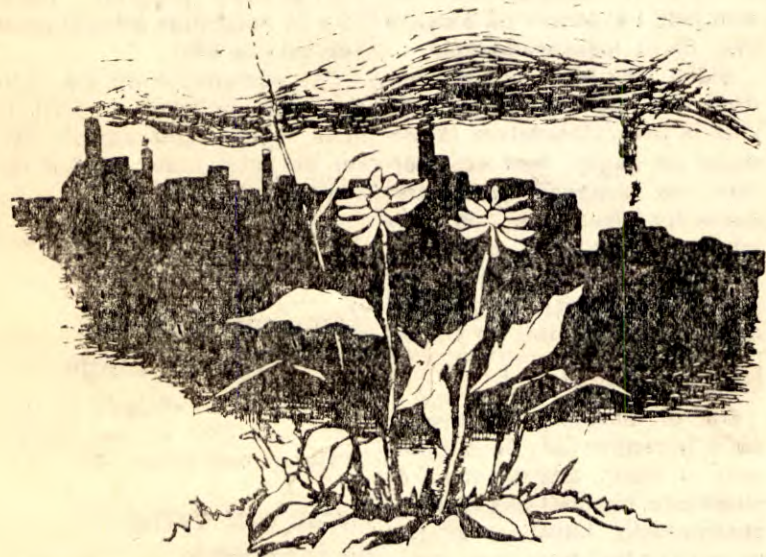
Et av de viktigste problemene idag er personellmangel. Skikkelige lønninger og sosiale tilbud er en forutsetning, økt utdanningskapasitet en annen forutsetning for å løse personellkrisa.

Vi vil forsvare våre arbeidsplasser! Uinnskrenka streikeret for helsearbeidere!

Full møte og organisasjonsfrihet på sykehusene for alle politiske grupper!

Dette kravet er kanskje sjølsagt, men fortsatt nektes f.eks. EEC-motstandere å arrangere møter etc. på sin egen arbeidsplass: sykehuset. Dette er et grovt angrep på våre demokratiske rettigheter!

Dette er hovedparolene som tar opp de viktigste krava til helsepersonell. Men det er mange lokale saker som må tas opp! Organiser lokale RAF-grupper som på grunnlag av diskusjoner reiser egne krav. Mobiliser dine arbeidskamerater og venner til Rød Arbeiderfront 1. mai!

Studentene og 1. mai

Tja, hvorfor skal vi medisinerstudenter gå i Rød Arbeiderfront demonstrasjon 1. mai? Du lener deg tilbake i lunchpausen og tenker: «Bør jeg gå i RAF?» Du bør ikke, du skal.

For å skjønne hvorfor trenger du bare å se rundt deg. Enda leser du i avisene at studentene har det bra, at de ikke har noen rett til å klage, men hvor lenge utover våren vil ditt studielån vare? Mange av oss må jobbe ved siden av studiet, særlig de som har vært så «dumme» å stifte familie. De merker mangelen på barnehager. De må tråle byen etter et sted å bo, det er boligdyrtid. Prisene stiger. Det merker vi på kantine og på dagligvarer. Men for å heve studielånene har vi vært nødt til å kjempe. Bare ved solidaritet mellom alle i utdanning har vi nådd fram med noen av våre krav. Skal vi få slutt på dyrtid og bolignød, så er vi nødt til å solidariser oss

med de brede lag av folket for virkelig å få satt makt bak kravene.

Derfor har medisinerstudentene i Oslo laget generelle paroler som «Kamp mot bolignød og boligdyrtid».

Vel, skyv det vekk og tenk heller på studiet ditt. Når fikk du lesesalsplass? Hvor lenge utover kvelden varte ditt fysiologikurs? Tenk så på de som kommer etter deg. Ansvarlige stortingsmenn sier nå at det kanskje ikke er nødvendig med nytt preklinisk bygg i Oslo, for nå har jo Staten brukt så mye penger på ombygging og «utvidelser» av middelalderbygningene som kalles Anatomisk institutt. I klinikken vokser smågruppene fordi det ikke ansettes nye lærere, og på mange avdelinger er det ikke nok pasienter til å gi et variert sykdomsbilde fordi hele poster er stengt p.g.a. sykepleiermangelen. Mot dette stiller vi parolene om skikkelige bevilgninger til Universitetsklinikkerne, og «skikkelige bevilgninger til fakultetet en forutsetning for økt studieopptak.»

ÆSCULAP er medisinerstudentenes organ: Ansv. red. Mads Gilbert. Adr.: Porten, Rikshospitalet, Oslo 1

Trykk: Lillestrøm Blads Trykkeri